

blem, når man begynder at udlevere oplysninger til andre lande og derved altså også kan risikere at skulle udlevere oplysninger om uskyldige personer til andre lande.

Kl. 14.05

Det andet og store principielle problem, som også har været oppe tidligere i debatten, er, at det her jo er et led i de mange rammeafgørelser på det strafferetlige område, som EU har gennemført siden 2002, hvor man startede med rammeafgørelsen om den europæiske arrestordre og i den anledning glædestrålede fra Kommissions side udråbte, at nu var EU blevet ét retligt område. Og man har bygget hele ordningen med rammeafgørelserne op på, at vi ikke skal ud at kontrollere lovgivningen i de forskellige lande, vi skal bare have fuld tillid til, at alle de lande, der er med, har en høj retssikkerhedsmæssig standard og nogenlunde følger de samme regler alle steder.

Men der er ingen, der på noget tidspunkt i forbindelse med alle disse mange rammeafgørelser har undersøgt retstilstanden i alle de mange EU-lande. Og det vil sige, at vi reelt den ene gang efter den anden har stået i situationer, hvor et flertal i Folketinget har vedtaget lovgivning uden præcis at vide, hvad konsekvenserne er, fordi man ikke kender retstilstanden i de lande, man vil udlevere oplysninger og mennesker til.

Det er også et problem, at vi behandler sagerne på den måde, vi gør i Folketinget, altså at vi ikke har den debat i Folketingssalen, som vi har nu, og en grundig udvalgsbehandling, før Danmark skal tage stilling til, hvorvidt man skal sige ja til rammeafgørelsen, men at vi først har denne debat, når vi er blevet bundet af en rammeafgørelse og skal til at implementere den i lovgivningen.

Derfor er noget af det, vi vil arbejde for fra Enhedslistens side, at man skal ændre den måde, man arbejder på i Folketinget, så man kan have denne debat åbent i Folketingssalen, have udvalgsbehandlingen og få belyst de mange tvivlsspørgsmål, inden Danmark skal sige ja til rammeafgørelsen, frem for at det først sker, når vi er bundet. Vi mener, at det er et stort problem, at det fungerer på den måde.

Til sidst skal jeg bare lige sige, at det her problem med udlevering af dna-registre jo bliver endnu større, når vi på et tidspunkt senere i år skal behandle den anden rammeafgørelse om bevissikringskendelse, hvor udenlandske myndigheder altså får krav på at få udleveret oplysninger ikke kun på dna-området, men på alle

mulige områder; det drejer sig også om oplysninger, som dansk politi ikke selv ville have adgang til at indhente, men som de kan blive pålagt at skulle indhente af udenlandske myndigheder. Det viser bare, hvad det er for nogle problemer, man har rodet sig ud i med hele det her strafferetlige samarbejde.

Justitsministeren (Lene Espersen):

Ikke så overraskende er min indfaldsvinkel til det europæiske samarbejde en noget anden end den, fru Line Barfod lige har givet udtryk for.

Jeg synes faktisk, at der er en meget stor merværdi i det samarbejde, der er på tværs af grænserne mellem EU-landene, og i modsætning til Enhedslisten er jeg utrolig glad for, at man i EU har valgt at sige, at man på det retslige område samarbejder mellemstatsligt, og at man gør det med rammeafgørelser.

Uden at vi sådan skal trække lange historiske linjer tilbage i tiden, var der jo en lang diskussion forud for det store topmøde i Tampere i 1999 om, hvorledes det retslige samarbejde skulle udvikle sig i EU. Og der var sådan set to modeller: Skulle man gå harmoniseringsvejen og harmonisere lovgivning i EU-landene, eller skulle man gå den mellemstatslige vej og sige, at man havde forskellige retssystemer, og det måtte man respektere – derfor var det bedre, at man lavede rammeafgørelser, hvor man var enige om nogle minimumskrav og minimumsstandarder for samarbejde eller andet, men hvor hvert land fik lov til at bevare, man kan sige det, der var de historiske kendetegn og dele af ens retsvæsen.

Heldigvis, synes jeg, valgte man den rigtige vej. Man valgte den mellemstatslige vej med et rigtig godt samarbejde, og det var en god måde at få opbygget både et tillidsfuldt samarbejde om det, der vel er kernen i enhver retsstat, nemlig hvordan den retsstat fungerer, hvordan domstolene fungerer, og hvilke indgrebsmuligheder politiet har, på. Jeg synes, det har været et meget, meget fint eksempel på, at selv om kritikerne sagde, at det ville gå langsomt, har det rent faktisk vist sig at være en meget effektiv måde at samarbejde på med respekt for de forskelligheder, vi har.

Det forslag, som vi behandler her i dag, handler jo om at forenkle udvekslingen af oplysninger og efterretninger mellem medlemsstaternes retshåndhævende myndigheder, og det er da et formål, som jeg synes er yderst prisværdigt. Det er vigtigt, når vi har et godt og et forpligtende samarbejde f.eks. mellem politi og anklagemyn-